

XV. Originea mărfurilor

78. Aplicarea tratamentului tarifar favorabil pe baza certificatelor de origine EUR 1 în cazul anvelopelor uzate

În perioada ianuarie 1999 – noiembrie 2002 societatea „X” a efectuat o serie de importuri constând în anvelope uzate, bunuri pentru care a prezentat la vămuire certificatul de origine EUR 1. Mărfurile importate au beneficiat de tratament tarifar favorabil la import.

Urmare verificărilor efectuate de organele de specialitate din cadrul direcției generale a vămilor s-a stabilit că o parte din anvelopele importate au fost comercializate pe piața internă fără a fi supuse unui proces de reeșapare și nici nu au fost folosite ca deșeuri. Deoarece anvelopele importate nu au fost folosite în România, în procesul de reeșapare ci au fost comercializate pe piața internă fără a suferi nici o modificare, organele vamale au considerat aceasta ca fiind o schimbare a destinației bunurilor importate și au recalculat drepturile vamale de import pentru aceste bunuri. Așadar, prin procesul verbal de control, organele de specialitate din cadrul direcției Generale a vămilor - direcția de Supraveghere vamală au constatat că pentru importurile efectuate societatea a beneficiat de un tratament tarifar favorabil, bunurile fiind însoțite de certificate de origine EUR 1 eliberate de autoritățile vamale din țările de export, în conformitate cu prevederile Protocolului nr.4 referitor la definirea noțiunii de *“produce originare”*, în conformitate cu care *„sunt considerate ca obținute în întregime în Comunitatea Europeană articolele uzate colectate acolo destinate numai recuperării materiilor prime inclusiv anvelopele uzate destinate reeșapării sau folosite ca deșeuri”*. În urma verificărilor efectuate, organele vamale au constatat că societatea nu a dispus de dotări și echipamente care să permită reeșaparea anvelopelor uzate importate, astfel încât acestea au fost comercializate la intern în starea în care au fost importate motiv pentru care au considerat că societatea nu a respectat prevederile art.5 lit. h din Protocolul nr.4 referitor la definirea noțiunii de *“produce originare”*, ratificat prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 1/1997, astfel fiind încălcate prevederile art. 71 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României. Drept urmare, preferințele tarifare acordate inițial au fost retrase, astfel încât în sarcina societății au fost calculate drepturi vamale și majorări de întârziere.

Prin contestația formulată împotriva procesului verbal, societatea a invocat, pe cale de excepție, nulitatea absoluta a acestuia, având în vedere faptul că actul de control nu poartă ștampila autorității emitente.

Pe fond, societatea a arătat că în perioada supusă controlului a importat din Franța și din Germania anvelope care au avut ca destinație vânzarea pe piața internă. Deoarece bunurile importate au fost însoțite de certificate de origine EUR 1 eliberate de autoritățile vamale din țările de origine, importurile au beneficiat de tratament tarifar favorabil. Contestatoarea a susținut că în mod netemeinic organele vamale române au reținut că anvelopele importate nu au fost supuse procesului de reeșapare deoarece societatea nu a dispus de dotările și echipamentele necesare. Contestatoarea a precizat faptul că din documentele de proveniență a mărfurilor, respectiv din certificatele de

calitate, a rezultat că anvelopele importate sunt de calitate superioară și sunt produse în Comunitatea Europeană, fiind reeșapate în țările de proveniență. Astfel, în opinia contestatoarei nu s-ar fi produs nici o modificare a destinației bunurilor față de scopul declarat la plasarea mărfurilor sub regim tarifar favorabil.

Față de aspectele de mai sus, contestatoarea a considerat recalcularea drepturilor vamale de import, cu stabilirea în sarcina sa a unor debite de aceasta natură, ca nejustificată, întrucât organele de control nu ar fi respectat normele legale privitoare la regimul tarifar favorabil, dispozițiile art.71 din Legea nr.141/1997 raportate la dispozițiile Protocolului referitor la definirea noțiunii de “produse originare” și metodele de cooperare administrativă.

Având în vedere susținerile contestatoarei, constatările organelor de control, documentele existente la dosar, precum și actele normative invocate de contestatoare și de organele de control, s-au reținut următoarele:

În ceea ce privește excepția de nulitate a procesului verbal de control în raport de prevederile Deciziei direcției Generale a vămilor nr.633/2001, excepție invocată de contestatoare, s-a reținut că în conformitate cu art.17 din actul normativ menționat:

“Procesul-verbal de control se semnează de organul de control și de persoanele fizice și juridice, prin reprezentanții legali ai acestora, și se înregistrează la registratura organului de control în termen de maximum 3 zile de la încheierea controlului. Procesul-verbal de control în care sunt consemnate fapte ce atrag răspunderea materială sau penală, după caz, se semnează obligatoriu și de persoanele făcute răspunzătoare.”

Din aceste reglementări a rezultat că organele de control vamal erau obligați să semneze procesul verbal de control, acestea nefiind obligate să aplice și ștampila unității vamale, sub sancțiunea nulității actului de control.

Având în vedere aspectele menționate, argumentul contestatoarei referitor la nulitatea absolută a procesului verbal încheiat de organele vamale din cadrul direcției de supraveghere vamală pentru lipsa ștampilei, nu a putut fi luat în considerare în soluționarea favorabilă a cauzei, motiv pentru care contestația a fost analizată pe fond.

Cauza supusă soluționării a fost dacă Ministerul Finanelor Publice se poate pronunța asupra temeiniciei retragerii regimului tarifar favorabil acordat pentru importul de anvelope uzate efectuat de contestatoare din Franța și Germania în condițiile în care aceste anvelope au făcut obiectul comercializării pe piața internă în starea în care au fost importate, fără a fi supuse procesului de reeșapare.

În drept, în ceea ce privește acordarea unui regim tarifar favorabil, la art. 68 din Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României se prevede că:

“(1) Unele categorii de mărfuri pot beneficia de un tratament tarifar favorabil, în funcție de felul mărfii sau de destinația lor specifică, potrivit reglementărilor vamale sau acordurilor și convențiilor internaționale la care România este parte.

(2) Prin tratament tarifar favorabil se înțelege o reducere sau o exceptare de drepturi vamale, care poate fi aplicată și în cadrul unui contingent tarifar.”

În speță, contestatoarea a beneficiat de tratament tarifar favorabil la importul anvelopelor din Franța și Germania întrucât la vămuire a prezentat pentru mărfurile importate certificatul de origine EUR 1. Acest document a fost eliberat în baza Protocolului privind definirea noțiunii de “produse originare” și metodele de cooperare administrativă, anexa la Acordul european instituind o asociere între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte, ratificat

prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.1/1997, act normativ care cuprinde la art.5 lit. h precizarea că sunt considerate ca obținute în întregime din Comunitatea Europeană “articolele uzate, colectate acolo, destinate numai recuperării materiilor prime, inclusiv anvelopele uzate destinate reșapării sau folosite ca deșeuri”

În condițiile în care se constatau nereguli în aplicarea art.5 lit.h din actul normativ invocat, incidente erau dispozițiile art.32 ale aceleiași norme juridice, care prevăd următoarele:

“Verificarea dovezilor de origine

1. *1. Verificarea ulterioară a dovezilor de origine se efectuează prin sondaj sau ori de câte ori autoritățile vamale ale țării importatoare au suspiciuni întemeiate în legătură cu autenticitatea acestor documente, cu caracterul original al produselor în cauză sau cu îndeplinirea celorlalte condiții stipulate în acest protocol.*
2. *2. În vederea aplicării prevederilor paragrafului 1, autoritățile vamale ale țării importatoare returnează certificatul de circulație a mărfurilor EUR 1 și factura, dacă a fost prezentată, declarația pe factură sau o copie de pe documente autorităților vamale ale țării exportatoare, indicând, dacă este cazul, motivele de fond și de formă care justifică o anchetă. Orice documente sau informații obținute, care sugerează că informațiile furnizate în dovezile de origine sunt incorecte, vor fi transmise ca dovadă a cererii de verificare.*
3. *3. Verificarea este efectuată de către autoritățile vamale ale țării exportatoare. În acest scop, ele au dreptul să ceară orice dovadă și să realizeze orice verificare a conturilor exportatorului sau orice alt control considerat corespunzător.*
4. *4. Dacă autoritățile vamale ale țării importatoare hotărăsc suspendarea acordării regimului preferential pentru produsele în cauză în așteptarea rezultatelor verificării, ele acordă liberul de vamă importatorului, pentru aceste produse, sub rezerva măsurilor de prevedere apreciate ca necesare.*
5. *5. Autoritățile vamale care solicită verificarea vor fi informate asupra rezultatelor verificării cât mai curând posibil. Aceste rezultate trebuie să indice cu claritate dacă documentele sunt autentice, dacă produsele în cauză pot fi considerate produse originare din Comunitate, din România sau dintr-una dintre țările la care se face referire la art. 4 și dacă îndeplinesc celelalte condiții stipulate în acest protocol.*
6. *6. În cazul unor suspiciuni întemeiate, dacă, în termenul de 10 luni de la data cererii de control a posteriori, nu se primește un răspuns sau dacă răspunsul nu conține date suficiente pentru determinarea autenticității documentului în cauză sau a originii reale a produsului, autoritățile vamale care solicită verificarea pot refuza acordarea preferințelor, cu excepția împrejurărilor excepționale.”*

Deoarece organele vamale române au retras regimul tarifar favorabil, fără a contesta autenticitatea documentelor ce atestau originea mărfurilor, direcția generală de soluționare a contestațiilor, prin adresa scrisă a solicitat direcției Generale a vămilor să își precizeze punctul de vedere față de aceasta situație, aratând totodată că în condițiile nerespectării regelementarilor cuprinse la art.5 din Protocol nu sunt aplicabile dispozițiile art.71 din Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României, deoarece contestatoarea nu se găsea în situația acordării de către Guvernul român a unor facilități la importul de mărfuri cu o destinație precizată, ci procedura de control a posteriori prevăzută de art.32

din Protocol privind definirea noțiunii de “*produse originare*” și metodele de cooperare administrativă. Astfel, organele vamale, în situația în care ar fi avut suspiciuni în ceea ce privește dovezile de origine prezentate de contestatoarele aveau posibilitatea să declanșeze procedura de control a posteriori, făcând astfel și aplicațiunea art.75 din Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României, în care se arată că “*În aplicarea regimului tarifar preferențial, regulile și formalitățile necesare pentru determinarea originii mărfurilor sunt cele stabilite în acordurile și convențiile internaționale la care România este parte.*”

Drept urmare, direcția generală a vămilor prin adresa de răspuns, achiesând la punctul de vedere exprimat de direcția generală de soluționare a contestațiilor în sensul ca numai controlul a posteriori era în măsura să aprecieze dacă mărfurile acoperite de un certificat de origine nu mai puteau beneficia de tratament preferențial, a precizat ca va solicita la “*administrațiile vamale emitente verificarea dovezilor de origine preferențiale, respectiv a certificatelor de circulație a mărfurilor EUR 1 î...ș urmând ca la finalizarea controlului de către administrațiile vamale ale statelor UE să se ia decizia asupra acordării sau neacordării regimului tarifar preferențial, funcție de rezultatul acestuia.*”

Față de considerentele exprimate mai sus **procesul verbal a fost desființat**, urmând ca organele vamale să întocmească un nou act de control prin care să recalculeze eventualele drepturi vamale și măsurile accesorii aplicabile în funcție de rezultatele verificărilor întreprinse de autoritățile vamale din țările emitente ale certificatelor de origine, respectiv Franța și Germania, la care direcția generală a vămilor a înțeles să se adreseze în vederea declanșării controlului a posteriori.

79. Aplicarea regulii „non-draw-back”-ului

Societatea comercială „X” a efectuat începând cu data de 15.08.2000 și până la data controlului exporturi autoturisme și piese de schimb în țări din spațiul CEFTA (Ungaria, Cehia, Slovacia, Slovenia, Bulgaria) și în UE (Italia). Prin prelucrarea acestora în uzinele din România ale societății „X” acestea bunuri au dobândit statutul de mărfuri originare din România, chiar dacă la fabricarea acestora s-au folosit și mărfuri neoriginare, importate din Asia. Pentru mărfurile neoriginare importate din Asia și folosite la fabricarea produselor exportate în spațiul CEFTA și UE, societatea nu a plătit taxe vamale beneficiind la momentul efectuării importurilor de facilitățile Legii nr. 71/1994 privind acordarea unor facilități suplimentare față de Legea nr. 35/1991, republicată.

Organele de control vamal au constatat, prin procesul verbal de control contestat, că pentru mărfurile neoriginare importate din Asia și folosite la fabricarea produselor exportate în spațiul CEFTA și UE, societatea nu a plătit taxe vamale beneficiind la momentul efectuării importurilor de facilitățile Legii nr. 71/1994 privind acordarea unor facilități suplimentare față de Legea nr. 35/1991, republicată, însă în conformitate cu prevederile art. 15 din Protocolul nr. 7 la Acordul CEFTA ratificat prin Legea nr. 90/1997, cu modificările ulterioare, respectiv art. 15 din Protocolul nr. 4 la Acordul UE, ratificat prin Legea nr. 20/1993, cu modificările ulterioare, scutirea de la plata taxelor vamale pentru importul materialelor neoriginare folosite la fabricarea produselor de export a avut ca rezultat neplata completă a taxelor vamale în România, produsele astfel obținute fiind exportate și nu reținute pentru consumul intern. Totodată, societatea, în calitate de exportator de produse acoperite de o dovadă de origine EUR 1,

nu a putut să prezinte documente care să dovedească că toate taxele vamale sau taxele având efect echivalent, aplicabile în cazul importurilor de materiale neoriginare, au fost plătite la momentul introducerii în țară. În sarcina contestatoarei a fost stabilită de plată o sumă reprezentând taxe vamale aferente materialelor neoriginare încorporate în produsele originare exportate în spațiul CEFTA și UE și penalități.

De asemenea, organele vamale au precizat că regulile și formalitățile pentru determinarea originii au fost analizate prin prisma Acordului CEFTA și Acordului UE, acorduri la care face trimitere art. 75 din Legea nr. 141/1997.

În motivarea contestației referitor la încălcarea prevederilor art. 15 din Protocolul nr. 7 aprobat prin Legea nr. 90/1997 pentru ratificarea Acordului prin care s-a convenit aderarea României la Acordul central european de comerț liber (CEFTA), cu modificările și completările ulterioare, respectiv din Protocolul nr. 4 aprobat prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 1/1997 pentru ratificarea Protocolului privind definirea noțiunii de *“produse originare”* și metodele de cooperare administrativă, cu modificările ulterioare, anexa la Acordul european instituind o asocieră între România și Comunitățile Europene, societatea a arătat că potrivit art. 65 din Legea nr. 141/1997 care prevede că *“taxele vamale de import se determină în baza Tarifului vamal de import al României care se aprobă prin lege”*, în același sens fiind și prevederile art 3 și art. 66 alin 2 din același act normativ, taxele vamale calculate de organele de control nu au avut temei legal întrucât în perioada 1998-2001 nu a existat un act normativ cu putere de lege publicat în Monitorul Oficial care să fi stabilit nivelul taxelor vamale, abia pentru anul 2002 fiind adoptat un asemenea act normativ, respectiv Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 171/2001 pentru aprobarea modificării denumirii și clasificării mărfurilor din Tariful vamal de import al României.

De asemenea, societatea a susținut că potrivit art. 61 din Legea nr. 141/1997, nu i se putea imputa înscrierea în declarațiile vamale de import a unor date eronate sau false care să justifice luarea unor măsuri de genul celor precizate prin procesul verbal întrucât toate datele furnizate autorității vamale prin aceste declarații vamale au respectat situația de fapt și normele de drept aplicabile. Societatea contestatoare a mai arătat că aplicarea de către autoritățile vamale a dispozițiilor art. 15 din Protocolul nr. 7, respectiv Protocolul nr. 4 ar fi fost tendențioasă din moment ce la data importurilor beneficia de facilitățile prevăzute de Legea nr. 71/1994 privind acordarea unor facilități suplimentare față de Legea nr. 35/1991, republicată, ori abrogarea sau modificarea unei norme speciale nu se poate realiza decât în mod expres și nu pe cale de interpretare așa cum au făcut organele vamale. A lipsi societatea de facilitățile conferite de Legea nr. 71/1994 printr-un act normativ ulterior, echivalează cu o aplicare retroactivă a acestuia din urmă pentru că scutirea de la plata taxelor vamale reprezintă un drept recunoscut de lege, ajungându-se la încălcarea dispozițiilor art. 15 alin 2 din Constituție și art. 65 din Legea nr 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Societatea a mai susținut ca Legea nr. 71/1994 nu condiționa scutirea de la plata taxelor vamale de o eventuală destinație a produselor obținute prin încorporarea bunurilor importate. În sprijinul afirmațiilor sale societatea a invocat și prevederile art. 10 din Legea nr.35/1991 privind regimul investițiilor străine, prevederile art. 9 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 92/1997 privind stimularea investițiilor directe, precum și prevederile acordurilor încheiate de România cu alte state, respectiv Slovenia, Slovacia, Cehia, Polonia, Italia.

De asemenea, societatea a susținut că articolele 15 din cele două protocoale nu puteau avea în vedere o lege adoptată chiar înainte de adoptarea lor și care producea efecte ca atare, iar pe de altă parte, prin câmpul lor de aplicare cele două protocoale nu au avut în vedere facilitățile acordate prin acte normative de putere publică, o altă interpretare ducând la încălcarea art. 74 din Acordul european instituind o asociere între România și Comunitățile Europene, ratificat prin Legea nr. 20/1993.

Societatea a solicitat anularea procesului verbal încheiat de către reprezentanții direcției regionale vamale prin care au fost stabilite de plata taxe vamale aferente materialelor neoriginare încorporate în produsele originare exportate în spațiul CEFTA și UE, și penalitățile. Societatea a mai solicitat suspendarea executării procesului verbal atacat, întrucât *“interzicerea efectuării altor operațiuni de vămuire, până la achitarea datoriei vamale, așa cum prevede art. 61 alin 3 din Legea nr. 141/1997 ar afecta grav activitatea societății.”*

Cauza supusă soluționării a fost dacă la exportul în spațiul CEFTA și UE al unor produse în componența cărora intrau și subansamble importate de contestatoare din Asia cu facilități vamale, produse acoperite de certificat de origine EUR 1, sunt aplicabile prevederile:

□.- **art. 15 din Protocolul nr. 4 privind definirea noțiunii de “*produse originare*” și metodele de cooperare administrativă, anexă la Acordul european instituind o asociere între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte, ratificat prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 1/1997, cu modificările și completările ulterioare, pentru produsele exportate în Uniunea Europeană;**

□.- **art. 15 din Protocolului nr. 7 la Acordul central european de comerț liber (CEFTA), aprobat prin Legea nr. 90/1998 cu modificările și completările ulterioare, pentru produsele exportate în țările semnatare ale Acordului CEFTA.**

În drept, art. 15 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 1/1997 pentru ratificarea Protocolului privind definirea noțiunii de *“produse originare”* și metodele de cooperare administrativă, anexă la Acordul european instituind o asociere între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte, cu modificările și completările ulterioare, prevede:

“Interzicerea drawback sau a exceptării de la plata taxelor vamale:

1.a) Materialele neoriginare folosite la fabricarea produselor originare din Comunitate, din România sau dintr-una dintre țările la care se face referire la art. 4, pentru care o dovadă a originii este eliberată sau întocmită în concordanță cu prevederile titlului V, nu beneficiază nici în Comunitate, nici în România, de drawback sau de exceptare de la plata taxelor vamale.

b) Produsele încadrate la cap. 3 și la pozițiile tarifare nr. 16.04 și 16.05 ale Sistemului armonizat, originare din Comunitate, în sensul acestui protocol, așa cum este prevăzut la art. 2 subparagraful 1. c), pentru care o dovadă a originii este eliberată sau întocmită în concordanță cu prevederile titlului V, nu beneficiază în Comunitate de drawback sau de exceptare de la plata taxelor vamale.

2. Interdicția prevăzută la paragraful 1 se va aplica oricărei înțelegeri de restituire, remitere sau neplată, parțială sau completă, a taxelor vamale sau a taxelor având efect echivalent, aplicabile în Comunitate sau în România materialelor folosite în

fabricație, precum și produselor menționate la subparagraful 1. b) de mai sus, dacă astfel de restituiri, remiteri sau neplată se aplică, expres sau în fapt, atunci când produsele obținute din materialele menționate sunt exportate și nu atunci când sunt reținute pentru consumul intern.

3. La cererea autorităților vamale, exportatorul produselor acoperite de o dovadă de origine trebuie să prezinte, în orice moment, toate documentele corespunzătoare care dovedesc că nu a fost obținută nici o restituire a taxelor vamale pentru materialele folosite la fabricarea produselor în cauză și că toate taxele vamale sau taxele având efect echivalent, aplicabile pentru astfel de materiale, au fost plătite.Î...ș

6. Sub rezerva prevederilor paragrafului 1, România poate aplica aranjamente de drawback sau de exceptare de taxe vamale sau de taxe cu efect echivalent, aplicabile materialelor utilizate la fabricarea produselor originare, sub rezerva dispozițiilor următoare:

a) o taxă de 5% din taxa vamală se va reține pentru produsele menționate la cap. 25-49 și 64-97 ale Sistemului armonizat sau o taxă mai mică, dacă este în vigoare în România;

b) o taxă de 10% din taxa vamală se va reține pentru produsele menționate la cap. 50-63 ale Sistemului armonizat sau o taxă mai mică, dacă este în vigoare în România.”

În același sens sunt și prevederile art. 15 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 183/2001 pentru ratificarea Protocolului adițional nr. 11 la Acordul Central European de Comerț Liber, pentru modificarea Protocolului nr. 7 aprobat prin Legea nr. 90/1998, cu modificările și completările ulterioare.

Aceste prevederi au fost aplicate până la data de 31.12.1998, după aceasta dată, în conformitate cu prevederile Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 71/1998 privind aprobarea amendării Protocolului nr. 4 la Acordul european instituind o asociere între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte, precum și pentru rectificarea versiunii în limba română a paragrafului 6 al articolului 15 din protocol, respectiv Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 71/1998 privind ratificarea Protocolului adițional nr. 7 la Acordul central european de comerț liber, semnat la Praga la 10 decembrie 1998, precum și pentru rectificarea versiunii în limba română a paragrafului 6 al articolului 15 din protocol, se prevede că:

“6. Sub rezerva prevederilor paragrafului 1, România poate aplica aranjamente de «drawback» sau de exceptare de la plata taxelor vamale sau a taxelor cu efect echivalent, aplicabile materialelor utilizate pentru fabricarea produselor originare, cu respectarea următoarelor condiții:

a) pentru produsele incluse în cap. 25 - 49 și 64 - 97 ale Sistemului armonizat se va reține o impunere de 5% din valoarea în vamă sau din taxa vamală în vigoare în România, dacă aceasta este mai mică;

b) pentru produsele incluse în cap. 50 - 63 ale Sistemului armonizat se va reține o impunere de 10% din valoarea în vamă sau din taxa vamală în vigoare în România, dacă aceasta este mai mică.”

Aceste prevederi au fost aplicate până la data de 31.12.2001, după aceasta dată, în conformitate cu dispozițiile Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 183/2001 pentru ratificarea Protocolului adițional nr. 11, semnat la București la 16 noiembrie 2001, la Acordul Central European de Comerț Liber (CEFTA), respectiv Ordonanței de Urgență a

Guvernului nr. 192/2001 pentru ratificarea Protocolului referitor la definirea noțiunii de *“produse originare”* și metodele de cooperare administrativă, anexă la Acordul european instituind o asociere între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte, prevederile art. 15 paragraful 6 din cele două protocoale, își încetează aplicabilitatea.

Având în vedere că pentru bunurile exportate societatea a solicitat autorității vamale române dovada de origine EUR 1, în speță erau de imediată aplicare prevederile art. 15 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 1/1997, respectiv Protocolul nr. 7, în același sens fiind și prevederile art. 75 din Legea nr.

141/1997 privind Codul vamal al României care stipulează că *“în aplicarea regimului tarifar preferențial, regulile și formalitățile necesare pentru determinarea originii mărfurilor sunt cele stabilite în acordurile și convențiile internaționale la care România este parte”*.

S-a reținut că societatea în calitate de exportator de produse acoperite de o dovadă de origine EUR 1 nu a putut să prezinte documente care să dovedească că toate taxele vamale sau cele având efect echivalent, aplicabile în cazul importurilor de materiale neoriginare, au fost plătite la momentul introducerii în țară, produsele obținute fiind exportate și nu reținute pentru consumul intern.

Referitor la susținerea societății contestatoare că taxele vamale calculate de organele de control nu ar avea temei întrucât în perioada 1998-2001 nu ar exista un act normativ cu putere de lege publicat în Monitorul Oficial care să stabilească nivelul taxelor vamale, aceasta nu a putut fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației, deoarece la art. 2 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 26/1993 privind Tariful vamal de import al României în vigoare în toată perioada supusă verificării se prevede că

“la importurile de mărfuri din țările cu care se întrețin relații comerciale pe baza unor convenții sau înțelegeri internaționale, aplicarea taxelor vamale se face potrivit prevederilor acestora”.

De asemenea, prin Legea nr. 133/1994 pentru ratificarea Acordului de la Marrakech privind constituirea Organizației Mondiale de Comerț, a Acordului internațional privind carnea de bovină și a Acordului internațional privind produsele lactate, încheiate la Marrakech la 15 aprilie 1994, publicată în Monitorul Oficial din 27.12.1994, la art. 2 s-a prevăzut că:

“taxele vamale din Tariful vamal de import al României vor fi mai mici sau cel mult egal cu nivelul specificat în Lista nr. LXIX - România, anexată la Protocolul de la Marrakech”, iar la art. 3 s-a stipulat că:

“Ministerul Comerțului va publica, periodic, modificările în regimul de import și export ce intervin ca urmare a aplicării angajamentelor asumate de România în baza Acordului de la Marrakech privind constituirea Organizației Mondiale de Comerț.”

În ceea ce privește motivația petentei că nu i se poate imputa înscrierea în declarațiile vamale de import a unor date eronate sau false care să justifice luarea unor măsuri de genul celor precizate prin procesul verbal întrucât toate datele furnizate autorității vamale prin aceste declarații vamale au respectat situația de fapt și normele de drept aplicabile s-a reținut faptul că aceasta este neîntemeiată, întrucât, potrivit prevederilor art. 3 lit. s din Legea nr. 141/1997 *“declarație vamală - actul unilateral cu caracter public, prin care o persoană manifestă, în formele și în modalitățile prevăzute în reglementările vamale, voința de a plasa mărfurile sub un regim vamal determinat”* și

ale art. 40 din Hotărârea Guvernului nr. 626/1997 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului vamal al României, în vigoare în perioada controlată, *“declarația vamală în detaliu, semnată de importator, de exportator sau de reprezentanții acestora are valoarea unei declarații pe proprie răspundere a acestuia în ceea ce privește: a) exactitatea datelor înscrise în declarația vamală”*.

Referitor la susținerea societății contestatoare că la data importurilor beneficia de facilitățile prevăzute de Legea nr. 71/1994 privind acordarea unor facilități suplimentare față de Legea nr. 35/1991, republicată, iar abrogarea sau modificarea unei norme speciale nu se poate realiza decât în mod expres și nu pe cale de interpretare așa cum au făcut organele vamale, aceasta nu a putut fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației întrucât prin aplicarea prevederilor art. 15 din cele două protocoale nu au fost anulate facilitățile fiscale acordate prin Legea nr. 71/1994, în speță impunându-se plata taxelor vamale doar pentru bunurile importate folosite la obținerea produselor exportate acoperite de o dovadă de origine EUR 1, și nu pentru cele reținute pentru consumul intern.

În ceea ce privește motivația petentei că a lipsi societatea de facilitățile conferite de Legea nr. 71/1994 printr-un act normativ ulterior echivalează cu o aplicare retroactivă a acestuia din urmă pentru că scutirea de la plata taxelor vamale reprezintă un drept recunoscut de lege s-a reținut că aceasta este neîntemeiată întrucât acordarea unor facilități fiscale ține de politica fiscală a statului respectiv, însă în cadrul unei zone de liber schimb fiecare stat își conservă propriul sau tarif vamal și propria sa politică comercială vis-a-vis de lumea exterioară prin definirea regulilor de origine care stabilesc ce feluri de mărfuri pot circula liber de la o țară la alta în interiorul acestei zone. Folosind argumentul reducerii la absurd s-ar putea concluziona că orice altă interpretare ar echivala cu posibilitatea introducerii în spațiul UE și CEFTA a unor mărfuri în scutire de la plata taxelor vamale numai pentru motivul că în România printr-o lege specială s-au acordat facilități unui agent economic, ceea ce ar face ca o lege internă să fie valabilă pentru tot spațiul UE și CEFTA, ceea ce este în mod evident absurd.

Referitor la invocarea de către societate a prevederile art. 10 din Legea nr. 35/1991, prevederile art. 9 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 92/1997 privind stimularea investițiilor directe, precum și prevederile acordurilor încheiate de România cu alte state, respectiv Slovenia, Slovacia, Cehia, Polonia, Italia acestea nu au putut fi reținute în soluționarea favorabilă a contestației întrucât exced cadrului legal incident speței.

Față de considerentele expuse mai sus, constatările organului de control vamal au fost considerate temeinic legale **contestația fiind respinsă**.

80. Preferințe tarifare anulate în urma efectuării controlului a posteriori asupra certificatelor de origine EUR 1

Societatea „X” a importat din Marea Britanie mașini de cusut import consemnat în declarația vamală de import. Bunurile importate au fost însoțite de certificatul de origine EUR 1, în care se specifică că bunurile au fost fabricate în Comunitatea Europeană.

În conformitate cu prevederile art.25 lit. D. b) din Ordonanța Guvernului

nr.3/1992, societatea a beneficiat de amânarea la plată, pentru o perioadă de 120 zile, a T.V.A. Înscrise în declarațiile vamale aferente importurilor. Urmare a adresei înregistrate la biroul vamal prin care se arata că bunurile importate, însoțite de certificatul EUR 1 nu erau de origine engleză și nu puteau beneficia de regim tarifar preferențial, organele vamale au trecut la recalcularea drepturilor vamale pentru bunurile menționate în declarația vamală de import. Astfel, au fost stabilite diferențe de drepturi vamale. Pentru diferența de T.V.A., prin procesul verbal de control vamal au fost stabilite și majorări de întârziere aferente.

Prin contestația formulată, contestatoarea a arătat că nu datorează sumele constatate de organele vamale deoarece suma reprezentând TVA stabilită la data întocmirii declarației vamale a fost suspendată la plată pentru 120 zile, conform certificatului eliberat de Ministerul Finanțelor, fiind achitată ulterior conform ordinelor de plată anexate în copie la dosarul cauzei.

Având în vedere susținerile petiționarei, constatările organelor de control și documentele existente la dosar, în ceea ce privește suma reprezentând T.V.A. În vamă aferent declarației vamale de import, **cauza supusă soluționării a fost dacă societatea petiționară datoră aceste sume în condițiile în care la data efectuării importului a prezentat certificat de origine în baza căruia i-a fost aplicat un regim vamal preferențial, dar pentru care ulterior, autoritatea vamală engleză a precizat că mărfurile însoțitoare nu erau de origine engleză.**

În drept Ordonanța Guvernului nr.3/1992, republicată privind taxa pe valoarea adăugată, cu modificările ulterioare, în vigoare la data realizării importului, prevede la art. 25 lit.D următoarele obligații în sarcina plătitorilor de T.V.A.:

“Î...ș b) să achite taxa pe valoarea adăugată aferentă bunurilor din import la organul vamal, conform regimului în vigoare privind plata taxelor vamale.

Ministerul Finanțelor poate aproba ca taxa pe valoarea adăugată aferentă importurilor de mașini și utilaje tehnologice destinate investițiilor productive, precum și materiilor prime și materialelor destinate producției, să fie inclusă în decontul lunar și supusă aceluiași reglementări ca și taxa pe valoarea adăugată aferentă bunurilor livrate și serviciilor prestate. Aprobarea se dă anual la cererea importatorilor.”

Referitor la baza de impozitare, la art.13 din același act normativ se prevede:

“Baza de impozitare reprezintă contravaloarea bunurilor livrate sau a serviciilor prestate, exclusiv taxa pe valoarea adăugată.

Baza de impozitare este determinată de:

Î...ș e) valoarea în vamă, determinată potrivit legii, la care se adaugă taxa vamală, alte taxe și accizele datorate pentru bunurile și serviciile din import;”

În ceea ce privește verificarea certificatelor de origine, la art.106 din Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.626/1997, este prevăzut că:

“Biroul vamal poate solicita autorității emitente a certificatului de origine a mărfurilor verificarea acestuia în următoarele cazuri:

Î...ș b) când se constată neconcordanțe formale care nu impietează asupra fondului. În aceste cazuri, autoritatea vamală acordă regimul preferențial și, ulterior, solicită verificarea dovezii de origine;”

De asemenea, pct. 2 din Ordinul Ministrului finanțelor Publice 1538/1997 pentru aprobarea Normelor metodologice cu privire la modul de aplicare a suspendării plății

taxei pe valoarea adăugată la organele vamale pentru utilajele, instalațiile, echipamentele, mașinile industriale și mașinile agricole care în vederea efectuării și derulării investițiilor prin care se realizează o unitate productivă nouă, se dezvoltă capacitățile existente sau se re tehnologizează fabrici, secții, ateliere, precum și pentru materiile prime prevăzute în lista-anexă la Ordonanța Guvernului nr. 34/1997, în vigoare la data depunerii declarației vamale, prevedea că:

“Ministrul de stat, ministrul finanțelor, prin Direcția generală legislație impozite indirecte, atestă dreptul de a beneficia de suspendarea plății taxei pe valoarea adăugată în vamă, la cererea importatorilor, pe bază de documente justificative, prin eliberarea unui certificat.”

Față de cele de mai sus s-a reținut că societatea, în baza certificatului de origine EUR 1 a beneficiat, la data importului de aplicarea unui regim vamal preferențial urmare căruia taxele vamale au fost în cota de 4%, ceea ce a determinat o bază de calcul mai mică pentru stabilirea TVA datorat în vamă. La data importului, valoarea acestei taxe, înscrisă în declarația vamală a fost achitată de contestatoare în termenul de suspendare la plată de 120 zile, așa cum rezultă din ordinele de plată anexate în copie la dosarul cauzei.

Ca urmare a răspunsului primit de la autoritatea vamală engleză și prin care s-a comunicat faptul că *“bunurile acoperite de î...ș certificatul de origine EUR 1 nr... NU sunt de origine engleză, deci NU pot beneficia de regim tarifar preferențial”*, biroul vamal, în baza art.107 din Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României, a procedat în mod legal la întocmirea actului constatator prin care s-a stabilit că bunurilor importate le era aplicabilă o cotă de taxe vamale de 24%, la care se aplică și comision vamal în cota de 0,5%. Aplicarea acestor taxe vamale a condus la modificarea bazei de calcul pentru stabilirea TVA datorată, astfel încât prin actul constatator contestat suma stabilită de organele vamale ca fiind datorată cu titlu de TVA a fost mai mare.

Având în vedere faptul ca petenta a depus la dosarul cauzei copii după ordinele de plată, prin care a făcut dovada achitării în termenul de 120 zile de la data importului în care plata TVA era suspendată, a sumei stabilite inițial prin declarația vamală, **contestația a fost admisă pentru aceasta sumă, fiind respinsă pentru suma, reprezentând diferența T.V.A., până la concurența sumei stabilită ca datorată prin actul constatator.**

În ceea ce privește sumele reprezentând diferențe de taxe vamale, comision vamal și majorări de întârziere aferente Ministerul Finanțelor Publice nu s-a putut pronunța asupra temeiniciei și legalității modului în care au fost stabilite aceste debite deoarece contestația referitoare la acestea nu a fost motivată.

În drept, art.3 alin.1 lit.c din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice prevede:

“(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde în mod obligatoriu următoarele:

î...ș c) arătarea motivelor de fapt și de drept pe care se întemeiază contestația.”

Având în vedere faptul că petenta nu a adus nici un argument referitor la celelalte debite stabilite prin actele contestate, **contestația a fost respinsă** ca neargumentată.